



Het verhaal van Benjamin Konijn

Door Ririro.com/nl

Konijn Benjamin bleef ze met zijn ogen volgen, tot ze helemaal uit het zicht waren. Toen sprong hij van het bankje en haastte zich naar zijn familie die in het bos achter de tuin van meneer McGregor woonde.



Op een ochtend zat Benjamin Konijn op een bankje te luisteren naar het klik-klak van de paarden van meneer McGregor. De paarden trokken het rijtuig waarop meneer McGregor zat. Naast hem zat zijn vrouw, mevrouw McGregor. Ze had een mooie hoed op. Ze gingen waarschijnlijk een dagje uit.



Er woonden veel konijnen in het bos, maar het konijnenhol dat uitblonk in netheid was die van zijn tante en zijn neven Floppy, Moppie, Watje en Pieter. Zijn tante, de oude mevrouw Konijn, was weduwe. Ze verdiende haar brood met het breien van wollen wanten en zelfgemaakte toffees. Ze verkocht ook kruiden, rozemarijnthee en konijntabak. Dat laatste was eigenlijk niets anders dan lavendel, maar in konijntaal werd het konijntabak genoemd.



Benjamin Konijn was niet zo heel erg dol op zijn oude tante. Hij sloop achterom het hol en struikelde over zijn neef Pieter.



5

"Pieter," zei de kleine Benjamin. "Waarom draag je geen kleren?" Pieter antwoordde: "De vogelverschrikker in de tuin van meneer McGregor heeft ze." En hij legde uit dat hij zijn schoenen en jas in de tuin van meneer McGregor had laten vallen, toen hij achtervolgd werd door de kat. Kleine Benjamin ging naast zijn neef Pieter zitten en zei: "Meneer McGregor en zijn vrouw zijn waarschijnlijk de hele dag van huis. Dat weet ik zeker, want mevrouw McGregor droeg haar mooiste hoed. Dat doet ze alleen als ze een dag eropuit gaan."



7

Pieter zag er armoedig uit. Hij had geen kleren aan, maar daarvoor in de plaats droeg hij een rode, katoenen zakdoek.



6

Pieter zei bedroefd dat hij hoopte dat het zou regenen. Benjamin stelde voor wat te gaan wandelen. Misschien dat Pieter zich dan wat beter zou voelen.



8

Ze liepen hand in hand door het bos in de richting van het huis van meneer McGregor. Vanaf de bovenkant van de schutting keken ze in de tuin van meneer McGregor. Daar zagen ze de vogelverschrikker. Hij droeg de schoenen en de jas van Pieter. Op zijn hoofd droeg de vogelverschrikker een baret. Dat is een soort pet en die was waarschijnlijk ooit van meneer McGregor geweest.



9

Pieter sprong, maar viel op de grond. Het deed niet zeer, want hij viel in een zacht bed van vers geharkte aarde. Meneer McGregor had er kort geleden sla gezaaid.



11

Benjamin stelde voor om vanaf de schutting in de perenboom te springen. Via de perenboom zouden ze in de tuin weten te komen.



10

In de aarde lieten Pieter en Benjamin vreemde voetsporen achter. Dit kwam omdat kleine Benjamin kleine klompen droeg. En zo bereikten ze de vogelverschrikker. Ze trokken de kleren van de vogelverschrikker. Pieter deed zijn jas en schoenen aan en Benjamin probeerde de baret op zijn hoofd te zetten. Maar deze was veel te groot voor hem.



12

Benjamin stelde voor om de rode zakdoek met uien te vullen. Dat zou een leuk cadeautje voor zijn oude tante zijn. Pieter vond het allemaal een beetje te lang duren. Hij werd zenuwachtig en hoorde allemaal geluiden wat hem nog banger maakte.



13

Benjamin voelde zich echter helemaal thuis en nam een blaadje sla uit de tuin. Hij vertelde Pieter dat hij met zijn vader wel vaker de tuin van meneer McGregor opzocht om daar te genieten van een zondagse maaltijd. De sla uit de tuin smaakte altijd prima. Pieter at niets. Hij zei dat hij graag naar huis wilde.



14

Kleine Benjamin zei dat het niet mogelijk was om met een lading uien weer de perenboom in te klimmen. Ze zouden de tuin moeten oversteken en daar via het huis een weg naar buiten vinden. Ze liepen een stukje door de tuin. Onderweg zagen ze een groepje muizen. Ze zwaaiden vriendelijk naar Benjamin en Pieter.



15

Pieter liet zijn zakdoek los en liet wat van de uien vallen.



16

Pieter vond het maar niks. Hij huppelde achter Benjamin die zich een weg baande tussen de bloempotten. Tot Benjamin plotseling stopte.



17

Ze schrokken beide om hetgeen wat ze om de hoek zagen en ze verborgen zich bliksemsnel onder een grote mand.



18

Het was de kat van meneer McGregor. De kat stond op, rekte zich uit en ging aan de mand snuffelen. Misschien rook de kat de geur van de uien? Hoe dan ook, ze ging bovenop de mand zitten.



19

Vijf uur lang bleef de kat op de mand zitten.

De zon ging al bijna helemaal onder. Het werd laat in de middag. De kat bleef echter nog steeds op de mand zitten.



20

Op een gegeven moment vielen er wat stukjes van bovenop de muur waar de mand stond naar beneden. Het was de vader van Benjamin die dat deed. Hij rookte een pijp konijntabak en was op zoek naar zijn zoon.



21

De vader van Benjamin Konijn had geen angst voor de kat. Hij maakte een geweldige sprong en landde daarbij op de kat. Hij stootte daarbij de kat van de mand in de richting van de kas. De kat schrok en nam zijn vlucht in de kas.



22

Vader Konijn aarzelde geen moment en deed de deur van de kas op slot. Daarna trok hij Benjamin aan zijn oren onder de mand uit. Daarna trok hij ook zijn neef Pieter aan zijn oren eruit.



23

Pieter pakte de zakdoek met de uien en volgde Benjamin en zijn vader.



24

Toen de heer McGregor ongeveer een half uur later terugkwam, merkte hij verschillende dingen op die hem zeer verbaasden.

Het leek alsof iemand op een paar klompen door de tuin had gelopen - alleen de voetsporen waren belachelijk klein!



25

Toen Pieter thuiskwam, vergaf zijn oude moeder het hem, omdat ze zo blij was te zien dat hij zijn schoenen en jas terug had gevonden. Pieter vouwde de zakdoek op en de oude mevrouw Konijn hing de uien op aan het keukenplafond, naast haar bosjes met kruiden en de konijntabak.



26



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS
